

igazságosan és észszeruen kell a meg megoldandó kérdéseket rendezni, a már elkövetett hibákat pedig haladéktalanul jóvá kell tenni.

Mint a *Corriere della Sera* jelenti

a békekonferencia március végén Rómába teszi át székhelyét,

ahol majd elintézik a még meg nem oldott kérdéseket. A római konferencia első ülése az eddigi intézkedések szerint március 25-én a Palazzo di Veneziaában lesz.

A francia kamara külügyi bizottságában *Mangeain* képviselő, a bizottság előadója, feltűnést keltő beszédet mondott a volt osztrák-magyar monarchia területén alakult államok helyzetéről és jövőjéről. *Mangeain* véleménye szerint

az egyedüli helyes megoldás a dunai államok szövetségének megalkotása

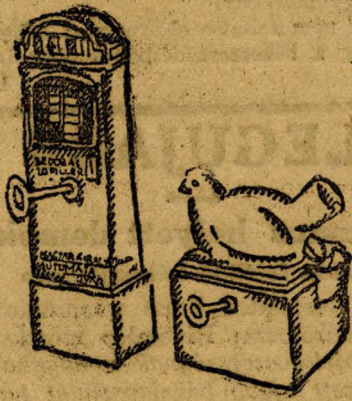
volna. A francia politikus beszédében — mint bécsi tudósítónk jelenti — kijelentette, hogy Franciaországnak minden befolyásával a dunai szövetségért kellene dolgoznia. A mai helyzet tarthatatlan. Ausztriának előbb-utóbb egyesülnie kell valamelyik szomszédjával és ha nem alkotják meg a dunai szövetséget, akkor Ausztria Németországhoz fog csatlakozni, ez pedig sehogysen felel meg Franciaország érdekének. Gazdasági szempontból is szükség van a dunai államok egyesülésére, mert a dunának az entente által tervbe vett földarabolása illuzóriussá tenné ennek a közlekedési utnak értékét.

Hová lettek?

A nyugoti pályaudvar mellett naponta elmegyek. A Teréz-köruti oldalon, ahol valamikor régen, vasárnaponként a kirándulók ezrei tülekedtek az alkalmi jegypénztáraknál, ott, ahol az ideges pesti ember olvasni vágyását két újság- és könyvvarusbódé elégíti ki, már napok óta izgat egy furcsa kis piedesztál, amely olyan szomorúan árván áll a lépcsők tetején.

Gondolkozni kezdek: minek a talapzata ez? Talán *Károlyi Mihály* szobra állt rajta és most ledöntötték? Vagy talán ide fogják helyezni annak a nagy államférfiúnak a szobrát, aki majd egyszer rendes vasúti közlekedést teremt Magyarországon?

Egy kicsit megerőltetem az emlékező tehetséget, mi is volt itt „azelőtt“, régi jó időkben? Hopp, megvan. Egy derék tojóstyuk vasszobra tünt el innen, — emlékeznek még rá? — egy szimpatikus tyuké, amely egy nikli-hatos ellenében izléses bádogtojást rakott azon melegiben, a tojásban pedig finom bonbonok voltak ráadásul. Istenem, hogy is volt ez avval a ráadással? Ejnye no, tudom már. A cukorka volt a tulajdonképpeni ellenérték és a bádogtojás volt a ráadás.

A tyuk tehát megszűnt létezni a nyugati pályaudvar lépcsős emelvényén, már csak az emléke él bennünk, akik még nem felejtettünk el mindent, ami kedves és jó volt . . .

Automaták! Az egyik automata még most is ott áll a tyuktalan emelvény mellett. Ez meg — jól emlékszünk — nem adott ki semmit, igaz, hogy nem is kért érte hatost. Mindössze egy rézkrajcár volt az igénye, de azért aztán molett kis-asszonykáknak kiméletlenül a szemébe mondta, hogy önagysága hány kiló. Az automata még ma is ott áll, de már „ausser Dienst“. A háboru ideje alatt stájerolt, legutóbb már ő is egy hatost kért, de aztán a hatossal együtt ő is — kiment a divat

ból. Szegény, rajta beteljesedett a közmondás: mondj igazat, betörök a fejed! Addig, addig mondogatta az igazi testsúlyokat, amíg végre sutba dobták.

Most már egyre jobban emlékszem. Voltak még Stollwerck automaták, gyermekek öröme, kis csibészek áldozata. A ligeti csirkefogók mindenféle ölmadarabkákat dobtak a nyílásába és próbálták becsapni a jámbor automatát, hátha nem veszi észre és kiadja a csakoládét. Voltak azután még ugynevezett sokoldalú automaták. A közepén egy kis tükör, mindenki megnézhetette benne magát — ingyen. Két oldalt négy-négy nyílás, válogatni lehetett, hova dobja be az ember a pénzt. Az egyikén kis üveg kölni vizet ígért az automata, a másikon nápolyi szeletet, a harmadikon cachout, a negyediken bajuszpedrőt, az ötödiken égetett mandulát és még minden jót, amit csak megkívánt a ligetbe ránduló.

A liget! Innen is eltűnt egy pár barátunk. A milleniumi oszlopnál, az Andrássy-ut végén, ilyenkor tavasz felé már ott állt vasárnaponként a luftballonos ember. Ravasz bácsi volt az kérem. Ha kis gyerekkel sétált el mellette egy anya, vagy nevelőnő, egészen közel a bubi arcához tartotta a luftballont. A gyerek persze megkívánta a szép piros meg zöld gömböt és addig sirt, nyafogott, amíg meg nem vették neki.

Hát az óriáskiflis? Három krajcárért olyan nagy kiflit adott — kenyérjegy nélkül, — hogy egész délutánra elég volt. Őt se látom mostanában. Talán beteg . . .

De nemcsak az utcáról hiányzanak régi jó embereink, kedves emlékü ismerőseink, hanem otthon, a ház körül is, mintha nagyobb csönd volna, mint azelőtt. Ki hallotta mostanában a nagy garral bekiabált felhívást:

— Aaaablakot csinyáni, — aablakot! Vagy honfitársát, a drótostót, aki néhány krajcárért odaült az ajtónk elibe és a házbeli gyerekek résztvevő érdeklődése mellett megfoltozta a leveses fazekat . . .

Hát a millimárira ki emlékszik? A vicclapok nem hagyták békén, hogy vizezi a tejet . . . Hej, most már nem is bánánk, ha egy kicsit vizezi is, csak jönné már. És ha a millimári majd megint elkezd jönni, akkor még jobban érezzük, hogy a kiflis pék is eltűnt a ruháskosárral, amelyben csak a kiváltságosoknak volt szabad ropogtatni . . .

Végül emlékezzünk meg még egy derék házi szállítónkról a köporos emberről.

— Reipszánt vetyenek, reipszánt!

Ő nem jött föl az emeletre, ajtóról-ajtóra, mert a kis kocsiját nem hagyhatta magára az utcán. Mi mentünk le hozzá az udvarra, ahol csalfakís „pitli“-jébe mért, amelynek a nyele is hosszú volt, kívül is nagynak látszott, de belül alig fért bele egy maréknyi.

Vajjon nem felejt-e el Apponyi Albert intézkedni, hogy a békeszerződésben ezeket is visszakapjuk?!

(G. A.)

LEGUJABB

Bolsevizmus helyett demokrácia

Lenin feltűnő békeajánlata

Az Associated Press washingtoni levelezője táviratozza: Hivatalos moszkvai távirat Szovjetországnak a nagyhatalmakhoz intézett újabb békeajánlatát tartalmazza. Eszerint a szovjet kötelezi magát, hogy Oroszországban demokratikus politikát követ és alkotmányozó gyűlést hív egybe. Igéri továbbá, hogy visszavonja azt a dekretumot, amely az orosz külföldi adósságot törölte és ezeket hatvan százalék erejéig elismeri. Igéri, hogy megfizeli a hátralékos kamatokat is. A szovjetkormány késznek nyilatkozik, hogy jelentős biztosítékokat ad, különösen, hogy angol és amerikai szindikátus javára lemond a gazdag platina és ezüstbányákra birt engedményeiről.

Ezzel szemben azt követeli az orosz tanácsköztársaság, hogy a hatalmak tartózkodjanak az orosz ügyekbe való mindennemű beavatkozástól. Egyben azt a kívánságát fejezi ki, hogy az Egyesült-Államok nyissanak hitelt Oroszország számára.

Az Amerikai Egyesült-Államok külügyminisztériuma — egy washingtoni távirat szerint — jelenti, hogy az amerikai kormány nem veszi tekintetbe a bolsevikiek békeajánlatát.

Megöltek tizenhatezer örményt

A békekonferenciára küldött örmény küldöttség elnöke egy londoni távirat szerint közli: A francia csapatok február kilencedikén kiűrtették